Selma és az északi fény

Nagypapa Lennart

Ennek a könyvnek a gazdája:

_____

Üdvözlünk ebben a példakönyvben! Pontosan úgy készült, ahogyan a saját könyved is fog: a mellette látható fotókból és választásokból, és megmutatja, milyen lehet egy tőled származó történet a gyermekednek. Lapozgasd, olvasd el, és képzeld el gyermekedet saját meséje hőseként.

Selma szinte minden könyvben olvasott az északi fényről, amit csak meg tudott találni. Az egyik könyvben zöld szalagok táncoltak a fekete égbolton. Egy másikban az állt, hogy várni kell, várni, várni. Most a peronon állt csillagos könyvével a kezében, mellette pedig a hálókocsi fehér felhőket pöfögött.

– Mi lesz, ha akkor kezd el táncolni, amikor alszunk? – kérdezte Selma. – Akkor ébressz fel – mondta a bátyja, Oliver, és meghúzta a hátizsákját. Lennart nagypapa felmutatta a jegyeket. – Először megkeressük a fülkénket. Selma felszállt a vonatra. Még egy este, gondolta. Hamarosan itt lesz.

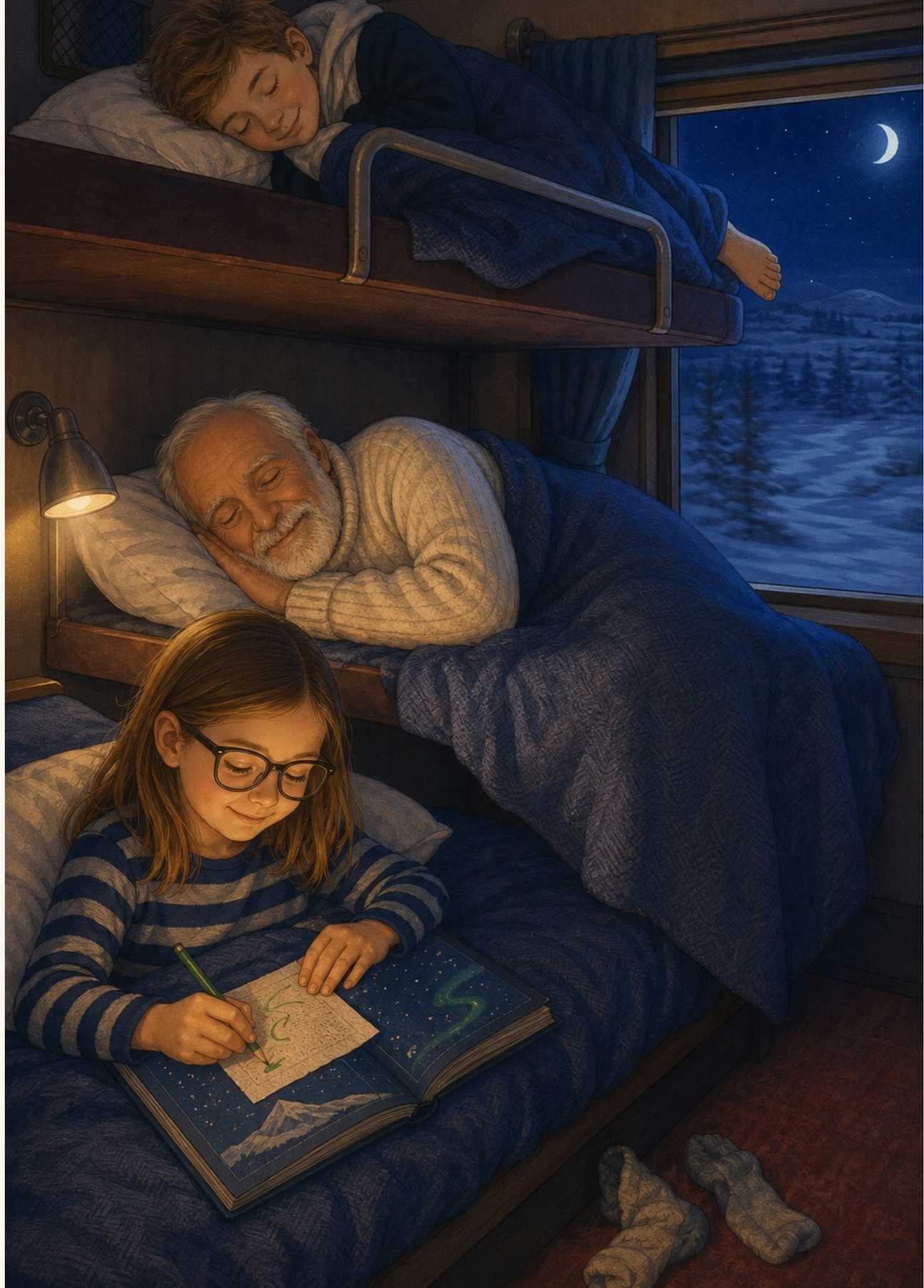

Az étkezőkocsi finoman ringatózott, miközben a vonat észak felé robogott. Selma húsgolyókat evett vörösáfonyával, és a függöny meg az ablak között kukucskált ki. Odakint a fenyők fekete ecsetvonásokként suhantak el.

– Látsz csillagokat? – kérdezte Oliver, krumplival a villáján. – Hármat – mondta Selma. – Nem, négyet. Azt az aprót is ott. Lennart nagypapa előrehajolt. – A kicsik akkor látszanak a legjobban, ha sokáig nézed őket. Selma fogott egy szalvétát, és négy pontot rajzolt rá a tollával. Oliver rajzolt egy ötödiket is, bár azt mondta, az csak véletlenül sikerült pontnak. A vonat zakatolt tovább, tovább, tovább.

A fülkében az ágyak kis toronyként sorakoztak egymás fölött. Oliver rögtön elfoglalta a legfelsőt. Nagypapáé lett a középső. Selma bekúszott a legalsóba, és megtalálta Oliver zokniját a padlón: két szomorú hurkát, amelyek elvesztették a lábukat.

Amikor eloltották a mennyezeti lámpát, Selma felkapcsolta a kis olvasólámpáját. A csillagos könyvben volt egy kép emberekről, akik parányiak voltak a zöld kacskaringók alatt. Selma egy zöld kacskaringót rajzolt a szalvétán lévő pontok mellé. A sínek kattogtak alatta: katt-katt, katt-katt. Még egy este, gondolta Selma, és a szalvétát kisimítva a könyvhöz tartotta.

Amikor Selma felébredt, odakint fehér volt a világ. Fehér fenyők. Fehér dombok. Fehér halmok a kis állomások tetején. Még az ég is világos volt, mint egy üres papírlap.

– Hó! – mondta Selma, pedig ezt senki sem nézhette be. Oliver az ablakhoz nyomta az orrát. – Valaki lisztet szórt az egész országra. Lennart nagypapa visszajött papírpoharakban hozott forró csokoládéval. Selma egy fehér csúcsot rajzolt a szalvétájára, a pontok és a zöld kacskaringó mellé. A fák között elsuhant egy tábla. Hamarosan le kellett szállniuk.

A falu csendesen feküdt a havas fenyők és a puha hegyoldalak között. Amikor beesteledett, Selma felvette a sapkáját, kesztyűjét és vastag kabátját. Oliver is velük ment, bár azt mondta, ő leginkább csak a bakancsát akarja kipróbálni. Nagypapa magához vette a fejlámpát, de nem kapcsolta fel.

Felpillantottak. Szürke felhők takartak el mindent, a kéményfüsttől egészen a hegygerincig. Egyetlen csillag sem kandikált elő. – Első akadály – mondta Selma, és ráírta a szalvétára: FELHŐK. Oliver az orráig húzta a sálját. – Ebben az akadályban benne van az egész égbolt. Még egy este, gondolta Selma. Talán holnapra odébbállnak a felhők.

A következő este vékonyabbak voltak a felhők. Selma meglátott egy halvány pontot magasan fent, talán egy csillagot, talán egy apró rést. De a falu lámpái fénylettek az út mellett, az ablakokban és a sípályánál. A háztetők fölött barnásszürke volt az ég.

– Második akadály – mondta Selma. – Lámpák. A szalvétán a FELHŐK mellé odakerült a LÁMPÁK is. A pontok, a zöld kacskaringó és a fehér csúcs most már mind ugyanazon a kis papíron tolongtak. Oliver kinézett, és megrázta a fejét. – Ebből sosem lesz semmi. Lennart nagypapa szétnyitotta a hegy térképét. Selma meglátta rajta a kerek szintvonalakat. Még egy este, gondolta.

A harmadik este Selma mindenre felkészült. A csillagos könyvre. A szalvétára. Egy extra sálra. Egy tábla csokoládéra. Kesztyűre, amely tényleg az övé volt, nem Oliveré. Nagypapa megtöltötte a termoszt, és Olivernek kellett vinnie. – Nagyobb vállak – mondta, és úgy kidüllesztette a mellkasát, hogy majdnem leesett a sapkája.

Az ajtón kívül a felhők alacsonyan lógtak a falu fölött, mint egy takaró, amely lecsúszott az égből. Selma a térképet a holmijai tetejére tette. Erre a könyv, a sál és a szalvéta lecsúszott a padlóra. A csokoládé becsúszott a pad alá. – Harmadik akadály – mondta Oliver. Selma a rendetlenség közepén ült. Most jobban kellett néznie.

Selma összeszedte a holmiját, és kisimította a szalvétát a padlón. Először a pontok. Aztán a zöld kacskaringó. A fehér csúcs. FELHŐK. LÁMPÁK. Minden ott volt. Kinyitotta a csillagos könyvet annál a képnél, amelyen emberek álltak messze a város fényeitől.

A lap szélén egy kis hegy volt a köd fölött. Selma a fehér csúcsra tette az ujját, aztán nagypapa térképére. – Ha felmegyünk oda – mondta –, akkor a lámpák alattunk lesznek. És a felhők is, ha alacsonyan maradnak. Lennart nagypapa egy darabig tanulmányozta a térképet. – Nyugodt idő, és jelzett útvonal. Akkor megoldható. Oliver felmutatta a csokoládét. – Én viszem a termoszt. Még egy este, gondolta Selma. Ez az este.

Az utolsó este ropogott a hó három pár bakancs alatt. Selma ment elöl a jelzett ösvényen, és számolta az oszlopokon lévő piros kereszteket. Egy, kettő, három. Mögötte nagypapa fejlámpája meleg fénykört rajzolt a hóra. Oliver olyan óvatosan vitte a termoszt, mintha üvegből lenne.

– Mindjárt odaérünk? – kérdezte öt kereszt után. – Még nem – mondta Selma. – De nézd! A lámpák kisebbek. A falu messze lent csillogott, a felhők pedig a hegyoldal mentén kúsztak. Selma egészen az álláig felhúzta a cipzárját. Még egy este, gondolta, bár ez most már csak néhány lépést jelentett.

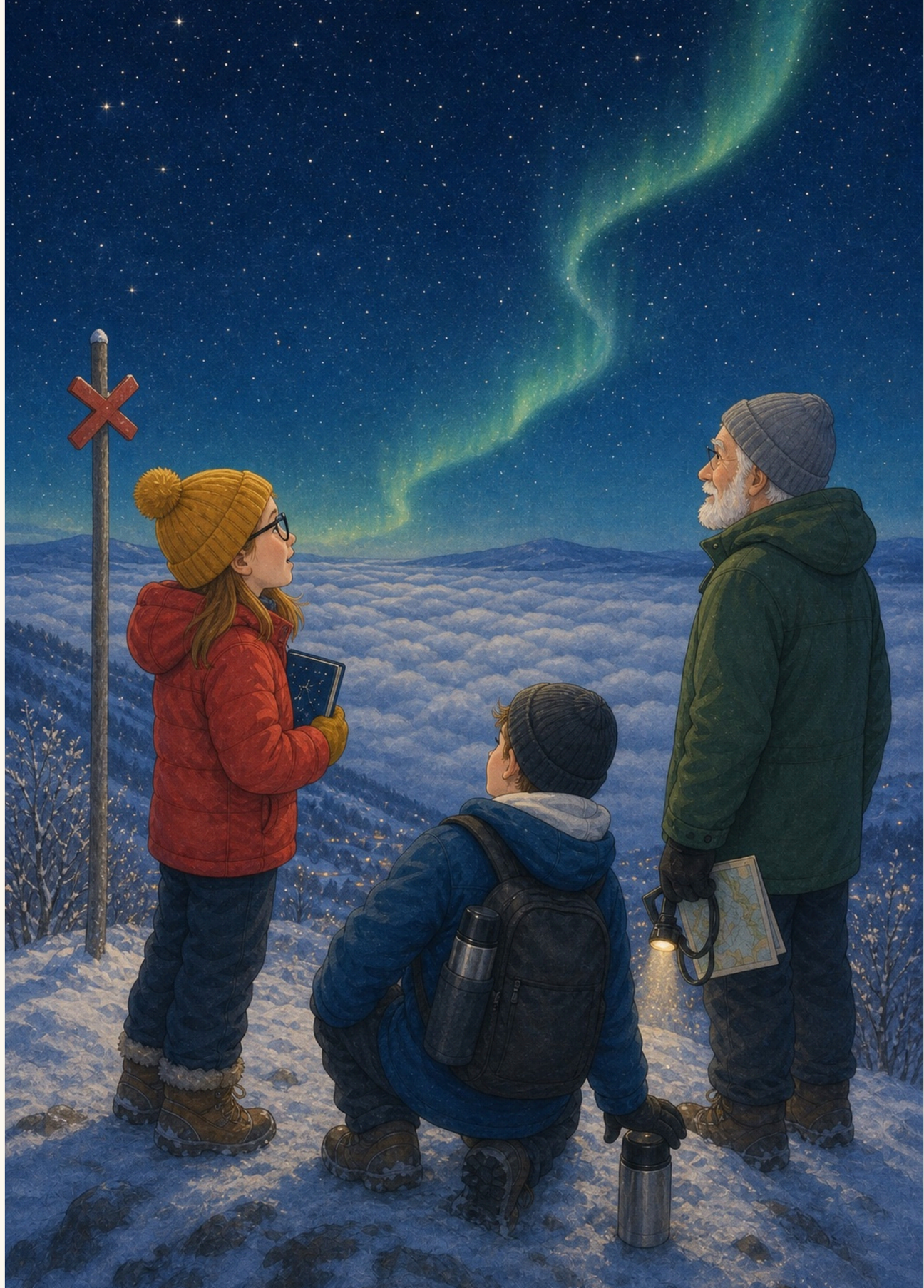

A fák egyre alacsonyabbak, ritkábbak lettek, aztán elfogytak. Előttük nyitottan terült el a kopár hegyvidék a fejlámpa fényében. A szél megrángatta Selma csuklyáját, és megpróbált belelesni a fülébe. Selma tett három lépést, aztán még hármat.

Oliver megállt egy hó alól kiálló sziklánál. – Ugye megmondtam, hogy ebből nem lesz semmi. De nem tette le a termoszt. Nagypapa a hegy következő puha gerincére mutatott. – Onnan átlátunk a felhőtakaró fölött. Selma nem nézett vissza a hosszú útra. A következő piros keresztre mutatott. – Előbb oda – mondta. – Aztán a következőhöz.

Az utolsó oszlopnál hirtelen csendesebb lett minden. A felhők ott maradtak lent, puhán és vastagon a falu fölött. Selma felett csillagok ragyogtak, több is, mint amennyi pont a szalvétáján volt, és sokkal fényesebben.

Nagypapa lekapcsolta a fejlámpát. Oliver egy koccanás nélkül letette a termoszt. – Hát… – suttogta. Selma visszatartotta a lélegzetét. Először csak a csillagokat látta. Aztán egy halvány zöld csík jelent meg a hegygerinc mögött, vékonyan, mint a tollából húzott vonal. Meghajlott. Növekedni kezdett. – Oliver – mondta Selma. – Most nézd!

A zöld csíkból szalag lett. A szalag meghajlott és meglebbent, mintha az ég kirázna egy hosszú selyemsálat. Egy másik szalag is felragyogott. Aztán zöld fény táncolt végig az egész égbolton, magasan a felhők és a lámpák fölött.

Eleinte senki sem szólt. Oliver levette az egyik kesztyűjét, aztán azonnal vissza is húzta. – Ez tényleg igazi – suttogta. Nagypapa forró csokoládét töltött három kis bögrébe. Selma közöttük állt, és addig követte a zöld íveket, míg el nem fáradt a nyaka. Fölöttük az északi fény még egyszer meghajlott, még messzebbre nyúlva a csillagok között.

A csokoládé egyre kisebb lett. Először a sarkai tűntek el, aztán az utolsó kockák is. Oliver talált egy morzsát a kesztyűjében, és azt is megette. A termosz könnyebb lett, miközben a zöld fény tovább kanyargott a sötét égbolton.

Selma elővette a szalvétát. Ott voltak rajta a pontok, a kacskaringó, a fehér csúcs, a FELHŐK és a LÁMPÁK. Rajzolt három kis alakot egy hegyre, föléjük pedig egy nagy zöld szalagot. – Rajzolhatok még egy csillagot? – kérdezte Oliver. Selma odanyújtotta neki a tollat.

Selma és az északi fény

Selma, a bátyja, Oliver és Lennart nagypapa éjszakai vonattal a hegyekbe utaznak, hogy megnézzék az északi fényt. Felhők, lámpák és egyre nagyobb rendetlenség állja az útjukat, míg Selma új szemmel nem kezdi olvasni saját kis nyomait.

hu-hu.sagatilldig.se